

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 11. Præuidit Iacob Iudæorum calamitatem quòd eos Deus desereret, illos deplorat, quòd carerent defensore. Euntibus Cherubinis pariter & templi currus progrediebantur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

um motibus, aut protrudendo calcibus, nec contortis cruribus, nec corpore corpus impugnant, superavit. Tota lucta peracta dicitur lacrymis & oratione, cuius ictus erant feruentissima suspiria, cuius impetus, gemitus erant ex imo deducti pectore, cuius conatus erant cordis viscibus erumpentes lacrymæ. Talibus brachijs, (inquit D. Thom.) secum deiecit & fortius Iacob constrinxit fortissimum illum Angelum: ut postmodum Moyles iisdem adeo illum strinxit, ut eum deprecaretur: *Dimitte me.* An hoc nunquam tibi occurrit, quod alius quidem te sit aggressus tam instanter aliquid à te postulans; tamque prægnantibus vrgens rationibus, ac argumentis, ut diceret non me possum ab hoc homine expedire? quodque te adeo premat, ut speratum in suam ducat petitionem? Illis brachijs, illis viribus superavit Iacob Angelum:

Exod. 32.

Ose. 11. 4.

4. Reg. 20.

1.

4. Reg. 20.

5.

Lacrymam tuam. Ita plures habent textus, alij verò legunt lacrymas. Singula notate verba Reuertere, & dic fortissimo, inunctoque duci meo. O Domine, hunc ne talibus honoras titulis, lecto prostratum, plorantem, ingemiscentem? Sic est: viuas habet lacrymas, feruentes orationes, inclamationes funestas; hæc sunt, quæ pectori meo vim inferunt maximam, ac subiiciunt superatum: *Vidi lacrymam tuam.* Hæc vites sunt quæ diuino cordi opponuntur, illud lacrymæ eiuincunt, ac inclinant efficaciter. Deinde, inquit D. Thom. Ut se vidit Iacob inter malleum perant & incudem: intellexit enim sibi occurrere leuam D. Thom. militum manu copiosissima, ad orationis refugit armentarium: vult illum Deus blandius recreare, illi in figura apparet Angeli, tota illa nocte illi comes adhaeret, ad auroram autem cupit discedere, valedicit: ac Iacob pedibus eius cernuus, ingemiscit, orat, deprecatur. Domine Deus ne discesseris à me, ne derelinquas me: en frater meus armatus tendit in ruinam inarmatis, ipse copijs instructus, ego nudus. Si discesseris, actum est de me. Ne derelinquas me, Deus meus, non dimittam te. In te hoc idem petijt, quod postmodum David hostium suorum factione conturbatus: *Deus ne elongeris à me: Deus ne derelinquas me.* Ne discesseris à me. Hoc probè nouerant viri illi pietate celebres Deum esse omne bonum, omnem fortitudinem, auxilium, & sicut illum secum habentes, quidquid ad sui defensionem securitatemque pertinebat, possidebant: ita illo discedente, illis omnia deesse necesse erat, quæ ipsis erant profutura. Tua quoque Christiane, hoc credens, sit hæc oportet prima, perpetuaque deprecatio: *Deus ne derelinquas me.*

§. II. *Prædidit Iacob Iudæorum calamitatem, quod eos Deus desereret, illos deplorat, quod carerent defensore. Eunibus Cherubinis, pariter & templi carrus progrediebantur.*

Profandius hanc historiam rimatus D. August. latens arcanum educit in lucem, quo subtiliter explicatur hodiernum Christi ad Iudæos terriculamentum: *Ego vado.* Prophetis Iacob oculis cernebat, usque ita perspicacibus ut ex tanto temporis intervallo conspexerit, quidquid post bis millenos annos, imo usque ad finem mundi filijs suis in se præfiguratis esset obtenturum. Tota nocte adest illi Deus, amicus, blandus, comes, ad ortum auroræ, & radijs solis

Isai. 1. 8.

cit, manet vacuum viribus, auxilio, cunctis expositum vermibus, araneis, scorpionibus, hoc est hostium incuribus, viribus, copijs; subsidio, ac praesidio Angelorum, caelestique gratia delictum; tale, quale descripsit Hieronimus: *Et derelinquetur filia Sion, ut umbraculum in vinea, & sicut turris in cucurbitario, & sicut cinis, quae vastatur.* Omnes Angeli, cuncta bona discesserunt, Christo discedente, ut ei dicere liceret: *Egressus est a filia Sion, omnis decus eius.*

Iren. 1. 6.

Quod autem, re ipsa ita conigerit, patet ex eo quod narrat Iosephus. Quod post Christi contigit passionem, antequam Imperatores Romanorum Titus ac Vespasianus illi suos exercitus admovent: porta templi interior, quae adeo grativisa erat, ut ad illam mouendam, aperendam, claudendam ad minus requirentur viginti viri, quibusdam noctibus, nullo cooperante, referabatur, deque templi adytis voces sibi colloquentes audiebantur: *Migremus hinc.* Etiam hoc tam vulgare, tamque commune, ut illud referat

Tacit. 1. 5.

cap. 7.

Corneil. Tacit. historiographus Gentilis addens, apertis valuis auditum fuisse strepitum, quasi per illas innumerae militum copiae procederent, & multi Dei caeruacini de templo excederent. *Tantum Deorum excedentium.* Deos dicit, more Gentilium, qui plures Deos colebant, vel quia illos vocat Deos, quos nos Angelos nominamus. Omnes excesserunt, locumque deseruerunt, suo abeunte Rege ac Domino, unde romanis maledictus ille populus talis, qualem hodie videmus sine lege, sine Rege, sine honore, sine quiete, sine templo, sine Deo, toto vagus orbe terrarum, factus omnibus nationibus, etiam miseris mancipium ac vile perisplema.

§. 12. *Abeunte Deo mansit ille populus, ut spelunca, leone egresso, quam quilibet serpens ingreditur.*

Hier. 25.

38.

Hoc iam à multis annis praeviderat in spiritibus Hieronimus dum ait: *Dereliquit quasi leo umbraculum suum quia facta est terra eorum in desola sonem à facie ira columbae.* Quando suo moatur Leo in spelunca, nec vitulus, nec tigris, nec vulpes, nec canis, nec serpens, nec aliud quodvis animal propius audeat accedere; quod si praesumpserit, vita sua, & vivo rugitu leonis cuncta prosternuntur, ac in fugam aguntur animalia: *Leo rugit, qui non timebit.* Si vero discedat, autrumque deserat, cuncta animalia, quaecumque voluit, etiam caetera illud

subintrant. Deus Leo dicitur ferocissimus, antea latebat Synagoga, vocatur autem à Hieronimo valde mysteriose: *Umbraculum.* Erat enim in Synagoga, quasi in spelunca umbrata; cum illic esset vmbis illis, figurisque cooperatus sacrificiorum, sacramentorum, ac ceremoniarum: ob quam rationem ait Apostolus: *Vimbram habent lex futurorum.* Dum hic hoc loco leo haretet, ne potentissimi quidem terrarum accedere praesumebant, quod si praesumerent, damnum, poenamque recipiebant, unico rugitu illos retrocedere cogebat, ac in apertissimam fugam compellebat. Ita legitur factum ducibus illis, qui se mundi totius iactabant robustissimos Zeb, Zebec, Sahana, Seon, Og, Sifare. Similiter Senacherib, qui centum octoginta quinque milibus pugnatorem terram tremore percellerat: Heloferni patrem, tanto superbiae fastu insatiato, ut nullus ei in faciem resistere audeat videtur: 7. adduco & Rasim ac Phasae, qui copiosa manu Iudam aggrediebantur, testes sine Antiochus & Nicanor. Accedit Heliodorus, ira turpidus, qui templum violaret, Deique thesauros sacrilegi & fr. daretur. Prodit eques Angelus, aurei armis fulgidus, duobus alijs comitatus, qui eum prostravit, adeoque datus excepit flagellis, ut lemmosius vix evasent, redit ad Regem, suspirat, ingemiscit, protestatur, si quis leonis ferocissimi cupit vngibus, vita prodigus, lacertari, propius accedat. Porro cum similes multi casus acciderent, non miremur, si Reges, si Principes, si terrarum potentissimi locum illum summo honore dignum indicarent, eiusque reverentia tertefacti contremiscent.

Hoc significavit David in quo declarat, quia ratione Deus sibi in habitaculum elegerit urbem, templumque Hierusalem: ubi suam prodidit potentiam, celsitudinem, maiestatem: *Magnus Dominus & laudabilis nimis, in Civitate Dei nostri &c.* subiungit. *Ecce Reges terra congregati sunt, convenerunt in unum; Ipsi videntes sic admirati sunt, conturbati sunt, commoti sunt, tremor apprehendit eos, sibi dolores ut parturientis &c.* Porro abiit leo, speluncam suam deseruit: *Dereliquit quasi leo umbraculum suum.* Quid inde? *Quia facta est terra in desolationem à facie ira columbae.* Adverbium illud (quia) idem est ac si dicas: *Propter quod: q. d. Quia Deus discessit, desolata fuit terra: à facie ira columbae.* Verbum hoc mysterio statet admirabili. Sentiant aliqua, per columbam intelligi Assyrios, vel Babylonios, eo quod in villis suis praefertent columbam in memoriam celeberrimae Reginae Semiramidis,